

РЕВ НА ДВИГАТЕЛИ В „ДОЛНАТА ЗЕМЯ“

OUTBACK CHALLENGE 2014

Фред М. Крийгсман / Fred M. Krijgsman / xtreme-adventure.com

Систория, гатуираща от 1999 и братско състезание в Мароко, иконичното състезание Outback Challenge за пореден път оживя в Броукън Хил, Австралия. Мероприятието представява 6-дневна надпревара, изпитваща уменията на екипажите да оцеляват, да измислят стратегии, да

работят в екип и да са издръжливи. Бившият участник и двукратен победител Стивън Тепкема възобнови състезанието с нови идеи. Тазгодишното издание бе успешна крачка напред и много състезатели го потвърдиха. С опита си в мотоциклетните спортове Стивън направил Outback Challenge подобно на ISDE (Six Days Enduro).

Новост в Outback Challenge са живите данни от GPS-проследяването за всички участници, което е възможно благодарение на системата за сигурност Rally Safe.

Надпреварата традиционно започна с етап, носещ името на реката, в която се провежда, а именно река Стефенс. Двукилометровото трасе бе осветено от къмпинг огньовете на публиката. Тежкото корито на реката е познато за местните участници, а доста голяма част от тях не успяват да го преминат. На следващия ден оцелелите екипажи се състезават в групов старт на пролога. Трасето е направено от хора в естествена среда и е изпълнено с дупки, скали и реки. Прологът определя стартовия ред за официалния старт.

Веднъж влязло в аутбе-

ка, състезанието вече е в разгара си. Новият формат кара участниците да следват трасето по пътна книга с нищо повече освен GPS-координати. Състезателите трябва да стигнат до различните междинни точки точно навреме, а ако не успеят им се трупат тежки наказания. Между тези чекпойнтове има специални етапи, които са доста по-дълги от етапите в предишните издания. Някои от тях могат да бъдат преминати за около 45 минути, а други за над 10 часа.

Всичко в новия формат работеше перфектно и екипажите се кефеха повече от всякога. Сега имаше значение кой автомобил колко е здрав, защото всяко закъснение носеше ужасно наказание. Още по-голям става пасивът ако участник изпусне цял етап. Прогнозата за времето

предвещавахе жега – до 40 градуса. Щеше да е истинско предизвикателство. В неделя вечерта участниците пропътуваха 160 км на югоизток. Много не стигнаха. Изглеждаше, че прологът е бил истинска сеч. Опитните Алан и Карън Мак Мюлен бяха преследвани от лош късмет. Чисто новият им Jeep (номер 18) бе подготвен отлично. При смяната на маслото на задния диференциал някой бе забравил да затегне пробката и малко след старта се оказаха с блокирал мост. Отне им два дни да намерят необходимите части и да се върнат в състезанието.

Отборът с номер 12 бе принуден да оттегли спретнатото си Daihatsu Rocky, след като машината счупи прегните рамена след пролога. За нещастие отборът с номер 27 буквално взриви двигателя на машината си, а екипаж 15 се оказа заклещен в Броукън Хилс с горивни проблеми. За останалите участници, които стигнаха до контрола едно, имаше още 5 етапа на червен пясък.

Първият етап бе с дължина 55 км и участниците го отбелязаха за около два часа. На няколко места се налагаше употребата на лебедка, но повечето състе-

затели преминаха трасето с лекота. Вторият етап бе сочен за най-сложния за деня. ARB бяха изпратили котви Sand Storm, които да подпомагат състезателите. Бе трудно да се пътува в права линия, затова екипажите сами си намираха най-лесния маршрут. Финалът на етапа представляваше огромна пясъчна дюна, по която никои не успя да се качи без помощта на котва. Много не финишираха. Третият етап за деня бе любим на организаторите на предишните Outback Challenge. Името му бе „Палаващи пясъци“, а спонсор – Jeep-Konecton.

Състезателите трябваше да намерят 30 различни точки (в безразборен ред) за най-кратко време. Финалният „светъл“ етап Pro-Komp Motorkhana бе с дължина 2 км. Всички оцелели имаха за задача да направят по три обиколки за най-кратко време. Етапът продължи докато всички участници преминаха обиколките – една двойка влизаше и една излизаше. На трасето имаше много бабун и пясък.

Това бе краят на дневните етапи и отборите отидоха да търсят сянка, за да се скрият от жаркото слънце. Точно в 8 часа вечерта

стартираше нощният им етап Narva-Longhaul с дължина 75 км. Състезателите преминаха през река Дарлинг. Стартът бе на сух пясък, а колкото по-близо до финала стигаха, толкова по-мокро ставаше. Финалната линия бе обградена от публика. Това бе състезателният ден 1. Бе прекалено горещо и медицинските екипи почти постоянно имаха работа, грижейки се за състезателите.

ExplorOz-Timebomb бе първият етап за втория ден. Отсечката даваше 50 точки за всеки екипаж, успял да намери колкото се може повече точки за определеното време. Проведе се на открита площ със странна гюна в средата. Екипажите изминаха големи разстояния и почти навсякъде скоростите на движение бяха високи. Десетият етап на Outback Challenge бе средата на състезанието. Той се наричаше Pro Comp Mad Mud. Както предполо-

га името, всички щяха да се понакалят. Лагуните около река Дарлинг бяха перфектното изпитание за оцелелите екипажи. Прекосяванията на лагуни за този етап бяха три. Третият и финален дневен етап бе кръстен ARB-Viewmid на планината Вюмонт и австралийският оф-роуд лидер. Той бе дълъг, а финалът отново бе на лагуна. През по-голямата част от времето лагуната е суха, но под напуканата земя има достатъчно кал, в която да погълне джип до вратите. Ако участвите първи или втори и поддържате висока скорост може и да ви се размине, но колкото повече автомобили преминат, толкова по-кално става. Финиширалите този етап екипажи имаха възможността да измият возилата си и да се върнат към Менинги за презареждане.

Narva-Night-Moves се казваше нощният скоростен етап. Той бе с дължина 35 километра и се дви-

жеше на север. Участниците даваха газ по широкото 100 метра корито на река. Пясъкът бе тежък и товареше много двигателите. След финала му към 11 вечерта керванът пое към планина Гилс.

Третият ден отведе участниците в скалистите трасета на планината. Там ключът към успеха бе да си пазят гумите от острите камъни, които бяха навсякъде. Етапите в планината

бяха три дневни и едн по тъмно. Първият етап за деня се наричаше Pro-Comp-Rock-Norpin и екипажите отново трябваше да открият колкото се може повече точки (30 общо на брой) за 150 минути. Теренът бе много сложен и най-доброто постижение, което регистрирахме, бе 27 точки за 2 часа и 3 минути. Големият етап за деня бе номер 14 и се наричаше ARB-Razorback. Той представляваше крос-кънтри тип трасе

между скалите. В средата на отсечката имаше по-каменист терен, където се бе събрала публика, а само два километра по-нататм машините преминаваха по голяма скала на име Айрес. Катеренето по нея бе почти вертикално.

Третият етап за деня бе номер 15, наречен Жеер-Копестип-Нангтайм. Дължината му бе 15 километра и отборите трябваше да преминат през пясъчно корито с вертикални заход и изкачване. Този етап бе част и от традиционното Outback Challenge в миналото. Отборите се спускаха вертикално надолу, осигурявайки се с каквото имат, но състезателен отбор 14 се прекатури по таван. След завършването машините бяха презаредени и подготвени за нощния етап. Той се казваше Pro-Comp-Rip и пак бе в коритото на река.

Това са едни от най-добрите места за състезания – условията са чудесни и не се нарушава ничия частна собственост. В много от случаите коритата на реките са пясъчни и предоставят зрелища, на каквито не ставате свидетели всеки ден. Този нощен етап водеше кервана до Поламака, където щеше да е следващият ни бивак.

Състезателната част на ден 4 ни показва къде са живели хората от племето Улякаля. Земята има много история, но продължаваме по осъществяване... Първият етап за деня бе Coates-Hire-Up-the-Creek. Той водеше екипажите към нови корита на реки и изкачвания между долините. Някои от коритата бяха много тесни и с високи брегове. Това оз-

начаваше прецизно шофиране. Вторият етап, ARB-Gorgeous, бе най-трудният през сегмицата. Представляваше 25-километрово крос-контри трасе, завършващо с 2 километра скали, каквито не можете да си представите.

Етапът даваше на завършилите го по 200 точки. На скалистата отсечка навигаторите излизаха и преправяха пътя на пилотите си. Финалният етап за деня и предпоследен за състезанието бе Road-Runner-Home-Straight. Изглеждаше лесен – 6 км по пясъчливо речно корито. И така отборите пристигнаха в Силвертън – град с древна история, който мнозина свързват с психофилма „Лудия Макс“. Днес нямаше нощен етап и екипажите се насладиха на почивка (или ремонт) преди последния напън – 170 км трасе, наречено Narva-MadMax. Това е изцяло нов етап за Outback Challenge и всъщност той се оказа най-тежкият. Нагпреварата започна от прага на хотел Силвертън. Епичната битка бе сравнена с части от най-тежките състезания в световен мащаб.

21 екипажа оцеляха през седмицата и взеха участие в Narva-MadMax. Тъй като никои никога не бе карал по трасето, организаторите дадоха 10 часа за преминаване на тези 170 km. Екипажите тръгнаха по два през две минути и се състезаваха по централните улици на града, но след това се „хвърляха“ в коритата на различни реки. Маршалите бяха разположени на възлови места по цялото трасе, за да асистират при нужда. Ако екипаж иска да вземе 50 точки бонус, то трябваше да премине през водна бариера с дълбочина 2 м и след това да се изкачи по вертикален склон. Четири отбора се опитаха... и успяха да вземат бонус точки. 8 часа след старта повечето участници бяха на броени километри от финала. Номера 3, 4, 13, 5 и 10 се бореха за челните позиции и бяха дръпнали напред.

На финалната линия бе напрегнато. Очаквахме победителя да прекоси арката на Outback Challenge. По радиостанциите чухаме маршалите да съобщават за прегрели автомобили, унищожени гуми и всякакви други проблеми. В

далечината чухме звук, който се приближаваше към нас. Това бе автомобил номер 3 с Нийл Купър и Крис Хамър на борда. Първите гуми след финиширането им бяха, че Narva-MadMax е най-тежкото място, на което са били с автомобил. Втори финала прекосиха Джон Бидуел и Брендън Джонс (номер 4). Само седем екипажа успяха да се преборят с последния етап!

Всичко, което ни оставаше, бе церемонията в хотел Силвертън. Екипажите се събраха, халнахме, атмосферата бе страхотна, всички разказваха истории от най-тежкото си състезание.

Челните три места завоюваха екипажи, които са завършили всеки един етап на тазгодишното Outback Challenge. Това може да се постигне със здрава отборна работа, стратегия и надежден джип. Победителите нямаха нито един пропуск и събраха общо 2000 т. Те бяха и водачи още от първия ден. Това са Нийл Купър и Крис Хамър. Този отбор е неколкратен участник в Outback Challenge, но досега имат пет 3-ти места. **OFF**

